

Svar (8/6 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Oparbejdningssanlæg for atombrændsel såsom THORP-anlægget er opført på VVM-direktivets bilag II. Dette indebærer i henhold til direktivets art. 2.1 og art. 4.2, at disse anlæg er omfattet af direktivets bestemmelser, hvis anlægget må antages at kunne påvirke miljøet væsentligt.

Jeg kan oplyse, at en af Pariskommissionens målsætninger er at foregribe og om nødvendigt eliminere forurening af de marine områder med radioaktive stoffer fra landbaserede kilder.

Pariskommissionens medlemslande er også enige om ikke at bygge eller udvide oparbejdningssanlæg uden at foretage en miljøvurdering. Dette fremgår af kommissionens rekommandation 88/4 fra 1988.

Meget tyder derfor på, at THORP bør være omfattet af VVM-direktivets regler.

Jeg agter derfor snarest at rette henvendelse til min britiske kollega med henblik på at få afklaret, om den britiske regering er enig i, at THORP-anlægget er omfattet af VVM-direktivets regler.

I den henvendelse vil jeg samtidig bede den britiske regering om på PARCOM-mødet i juni at oplyse, i hvilket omfang den finder, at THORP-anlægget er omfattet af VVM-direktivet og i givet fald få en nærmere redegørelse for VVM-behandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 102:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for etablering af barakbyer til flygtninge i danske kommuner og omprioritering af danske midler til indsats i nærområderne.

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 8/6 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan gøre min besvarelse ganske kort.

Det kan jeg bl.a., fordi vi gentagne gange i spørgetiden og i de mere overordnede flygtningedebatter igennem den seneste tid har debatteret dette emne. Så min besvarelse lyder:

For det første: Nej, regeringen har ikke planer om at stoppe bygningen af flygtningelandsbyer. For det andet: Vi er meget glade for, at kommunerne har taget så positivt imod denne nye indkvarteringsform. Og for det tredje: Vi er også glade for, at det er et så bredt flertal i Folketinget, der har tilsluttet sig denne idé. Det er jo alle partier bortset fra Fremskridtspartiet.

Mere har jeg ikke at føje til.

Ingrid Rasmussen (S):

På Socialdemokratiets vegne vil jeg sige, at det er et meget lidt konstruktivt forslag, som vi afviser.

Helge Adam Møller (KF):

Ja, det gik jo hurtigt. Men jeg vil bruge en lille smule længere tid end de to foregående talere tilsammen.

Jeg kan jo konstatere, at hvis regeringen havde fulgt de tanker, ideer og holdninger, som Det Konservative Folkeparti har givet udtryk for på dette område igennem lang tid, havde Fremskridtspartiets forslag vel i og for sig været overflødigt. Det betyder ikke, at Det Konservative Folkeparti kan støtte forslaget; det kan vi ikke, og det vil jeg redegøre for om et øjeblik.

Men når jeg siger, at det ville have været overflødigt, hvis man havde fulgt de holdninger, som vi har givet udtryk for, hænger det jo sammen med, at vi gennem mere end et halvt år har ønsket, at man indførte et visumkrav over for flygtninge, der kommer fra det tidligere Jugoslavien, og helt specielt selvfølgelig Bosnien-Hercegovina. Det har vi ønsket ud fra den betragtning – som også er blevet understreget gennem de tal, vi har fået fra indenrigsministeren de sidste par uger – at mere end 90 pct. af alle de flygtninge, der i disse uger og måneder kommer til Danmark fra Bosnien, ikke kommer direkte fra borgerkrigen. Det er flygtninge, der har forladt borgerkrigen engang i efteråret 1992, typisk for 7-8 måneder siden, og siden hen har opholdt sig i nærområdet, i andre lande og i andre regioner under rimeligt sikre forhold.

[Helge Adam Møller]

Derfor mener vi altså, at det har været forkert at bruge utrolig mange midler og ressourcer på at hjælpe nogle mennesker i Danmark – hvad enten det er i barakbyer eller asylcentre – som ikke er dem, der mest har hjælp behov. Vi ville have været villige til at bruge det tilsvarende antal midler, millioner, ja, milliarder af kroner, på at hjælpe i nærområdet, hvor vi i stedet for at hjælpe 15.000 i Danmark kunne have hjulpet 150.000, altså 10 gange så mange.

Vi må konstatere, at det har regeringen ikke villet følge. Derfor er der kommet så mange flygtninge til Danmark, at et af resultaterne har været, at de normale asylcentre ikke har slået til, og man er gået i gang med at bygge barakbyer.

Lad mig så direkte kommentere de tre forslag i Fremskridtspartiets beslutningsforslag:

Vi synes forslag nr. 1 er for firkantet, altså det, at der ikke skal kunne bygges en eneste barakby efter den 16. november i år. Det er for firkantet, fordi det for os ikke er afgørende, hvor de flygtninge, der kommer til Danmark, skal bo. Jeg vil gerne understrege, som jeg har gjort det tidligere, at vi helt klart mener, at Danmark skal modtage reelle flygtninge, og vi skal også modtage nogle af de hårdest ramte fra borgerkrigen i Jugoslavien – folk, der kommer fra krigsfangelejre, folk, der er sårede og andet.

Om de så, mens de i Danmark, bor i en barakby, et asylcenter eller noget andet, er for os ikke det afgørende. Det afgørende må være, at de indkvarteres på en sådan måde, at det er økonomisk forsvarligt og under sådanne forhold, at de behandles hensigtsmæssigt.

Lad mig også spørge: Hvad skulle vi nu gøre, hvis situationen i Baltikum udviklede sig på en sådan måde, at det var Danmark, der som nærområde skulle modtage 50.000 flygtninge fra eksempelvis Baltikum? Så var det vel rimeligt, at vi kunne bygge flygtninge- eller barakbyer.

Til punkt 2: Vi synes, det er helt urimeligt, at man skulle rive eksisterende barakbyer ned efter den 16. november. Det er jo spild af ressourcer; de har kostet 13 mio. kr. stykket, og derfor ville det være urimeligt og dårlig økonomi at rive noget ned, som nu er bygget.

Endelig til nr. 3, dette med, at det meste af hjælpen skal anvendes i nærområdet: Der er det klart, at vi er 100 pct. enige. Det lidt barok-

ke er jo, at det er regeringen også, i hvert fald ifølge sine udtalelser og sit eget flygtningeudspil. Regeringen lever bare ikke op til at anvende de fleste midler i nærområdet. Men dér er vi altså enige.

Sammenfattende må jeg sige, at vi ikke kan støtte Fremskridtspartiets beslutningsforslag af de grunde, jeg her har anført.

(Kort bemærkning).

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Hr. Helge Adam Møller anførte, at hvis den nuværende regering havde fulgt den tidligere regerings politik, ville det slet ikke være nødvendigt for Fremskridtspartiet at fremsætte et lovforslag som det, der er tale om her.

Hvordan kan hr. Helge Adam Møller så forklare, at hans partifælle, den forhenværende miljøminister, fremsatte lovforslag nr. L 171, et forslag, der var om muligt endnu mere vidtgående end det lovforslag nr. L 239, som den nuværende miljøminister har fremsat, og som skulle give adgang til, at man skulle kunne fritage for lovregler i planlægningslovgivningen, således at bygge- og anlægsarbejder kunne fritages for at overholde eksisterende bestemmelser om region-, kommune- og lokalplaner?

Var det ikke et forslag, der blev fremsat med det klare formål at skabe plads for, at der nu kunne påbegyndes et omfattende byggeri af barakbyer rundt om i landets kommuner? Og er det ikke rigtigt, at den nuværende miljøminister faktisk tog de værste knaster af lovforslaget og fik indført nogle høringsprocedurer, som den tidligere regering slet ikke var indstillet på at have med i den lovændring?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu er hr. Steffen Kjærulff-Schmidt jo ikke til daglig medlem af Folketinget og har derfor af naturlige årsager ikke fulgt de debatter, vi har haft i hvert fald den sidste måned. Jeg tror, det er tredje eller fjerde gang, dette spørgsmål er blevet stillet med næsten de samme ord, og jeg har svaret hver gang. Men jeg gentager det gerne.

Det er stort set rigtigt, alt hvad hr. Steffen Kjærulff-Schmidt siger, i hvert fald de første 75 pct. Det er rigtigt, at det var den tidligere miljøminister, der fremsatte et lovforslag. Det

[Helge Adam Møller]

var den tidligere justitsminister, Hans Engell, som dengang havde ansvaret for udlændingelovgivningen, der som den første sagde, at det kunne være nødvendigt at bygge barakbyer.

Det var der jo én logisk begrundelse for: Daværende justitsminister Hans Engell forsøgte at skaffe flertal i Folketinget, blandt Folketingets partier, for at indføre et visumkrav over for eks-Jugoslavien, hele eks-Jugoslavien. Hvis der havde været tilslutning til dette, havde det antal flygtninge, der var kommet, været så lille, at der overhovedet ikke havde været noget behov for at bygge barakbyer.

Det ville et flertal ikke være med til, og i erkendelse af, at det er ministerens ansvar at sørge for indkvartering af alle de flygtninge, der kommer til landet – så mange, som flertallet nu bestemmer at der må komme – havde ministeren kun én mulighed, og det var at sørge for, at de flygtninge, der kom, kunne anbringes med tag over hovedet.

Det var derfor, den daværende minister sagde: Så bliver vi nødt til at sørge for, at de kan få tag over hovedet. Og i erkendelse af dette sagde han: Så kan det være nødvendigt at opføre barakbyer. Men som jeg sagde før: Havde man fulgt det forslag, der første gang kom i november sidste år om at indføre visumkrav, havde det været helt overflødig. Det mener vi stadig væk er den rigtige løsning.

Og så: Hjælp i nærområdet hjælper ti gange så mange. Men det har jeg vist også forstået rigtigt, at det er Fremskridtspartiet ikke uenig i.

(Kort bemærkning).

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Det er jo vældig rart at høre om de mange gode og rigtige hensigter, den tidligere regering har haft, men så forstår jeg ikke, hvorfor den tidligere justitsminister ikke benyttede sig af den bemyndigelse, han havde efter loven. Det kan være, at hr. Helge Adam Møller kan svare på det.

Det er justitsministeren, der har en lovmæssig bemyndigelse til at gennemføre visumreglerne, fuldstændig som regeringen skønner det rigtigt. Det kræver ikke et folketingsflertal fra sag til sag. Det kræver ikke lovgivning, det kræver ikke en folketingsbeslutning, det kræver end ikke godkendelse i et udvalg eller et aktstykke. Det er ministeren, der har den be-

myndigelse efter loven. Ministeren kan gennemføre visumpligt for hvilke lande, for hvilke grupper, han vil. Det er han bemyndiget til. Hvorfor gjorde den tidligere justitsminister så ikke det, som han så gerne ville?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er såmænd meget let at svare på.

Det er jo Folketinget – og sådan skal det også være – der har den politiske magt i dette land. Og uanset hvad en minister er bemyndiget til eller ikke er bemyndiget til – og det er korrekt, er ministeren er bemyndiget til at indføre visumpligt – kan Folketinget lave det om med et beslutningsforslag eller via en forespørgselsdebat og en dagsorden. Dermed er det jo klart, at når der er et flertal i Folketinget, der har en helt anden holdning, vil det flertal selvfølgelig manifestere sig i løbet af 2, 3 eller maksimalt 4 uger og omgøre den beslutning, som ministeren har taget.

Så det ville ikke have hjulpet meget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Der skal jo være lidt sammenhæng i tingene. Venstre har sagt ja til midlertidig opholdstilladelse for jugoslaviske asylansøgere, der kommer til vore grænser. Derfor siger vi naturligvis også ja til de nødvendige bevillinger. Det er jo ikke sådan, at der står masser af tomme huse rundt omkring i Danmark, og derfor har vi måttet medgive ministeren, at det er nødvendigt at opbygge disse baraklandsbyer, som ministeren i størst muligt omfang vil gøre selvkørende.

Venstres udlændingepolitik er en anden end den, regeringen fører; det vil vi aldrig lægge skjul på, og det siger vi igen og igen. Vi synes stadig, at tilstrømningen af asylansøgere til Danmark er for ukontrolleret, og derfor ønsker vi visumtvang indført. Vi kan ikke forstå, at ministeren fortsat viger tilbage for det, men så længe det ikke er muligt at få indført det, arbejder vi under de givne omstændigheder og forsøger at påvirke det flertal, der er.

Vi kan ikke støtte dette forslag.

Ud over det, jeg allerede har sagt, må jeg udtrykke dyb undren over, at man i den grad vil forsøge at sætte det lokale selvstyre ud af kraft. Jeg kan se af bemærkningerne, at det generer forslagsstillerne, at kommunerne ikke

[Birthe Rønn Hornbech]

har været utilfredse med at modtage asylansøgerne, og derfor føler man sig kaldet til at lave et egentligt forbud i beslutningsforslaget; man vil diktere, hvad kommunerne må og ikke må. Også af den grund er vi imod forslaget.

Pernille Frahm (SF):

Først vil jeg gerne sige, at der er sket noget positivt. Vi har taget et stort skridt på vejen hen imod at involvere borgerne mere i integrationen af disse mennesker, der får midlertidigt asyl, og i de forhold, vi giver dem. Vi hilser derfor med glæde den store interesse for at tage del i arbejdet og ansvaret, der har været vist fra kommunernes side.

Flygtningelandsbyer er en følge af strømmen af flygtninge og af de ulykker, der sker i verden omkring os. Det er en fuldstændig absurd idé, at vi skulle standse opførelsen af flygtningelandsbyer, før behovet er væk, eller før vi har fundet på noget bedre.

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet foreslår med dette beslutningsforslag, at der skal ske et reelt stop for etablering af barakbyer til flygtninge i de danske kommuner.

Der er nævnt tre hovedformål i forslaget. For det første skal der efter den 16. november 1993 ikke kunne etableres yderligere barakbyer. For det andet skal de barakbyer, som måtte være oprettet inden den 16. november 1993 – det drejer sig vel skønsmæssigt om 15, 16, 17 barakbyer – være afviklet og fjernet inden udgangen af 1994. For det tredje skal de bevillinger til etablering af barakbyer, asylcentre m.v., som Folketinget beslutter, i videst muligt omfang reserveres til anvendelse nær ved de regioner i verden, hvorfra flygtningestrømmene udgår, altså i nærområderne.

Den nuværende politik her i landet er for så vidt angår flygtningebyer meget uklar, upræcis. Det mest præcise, man vel næsten kan sige om den, er, at der over en ukendt årrække skal ske opførelse af et ukendt antal barakbyer i et ukendt antal kommuner til et ukendt antal mennesker fra et ukendt antal lande. Det er det, politikken går ud på. At udgifterne herved også bliver ukendte, og at de menneskelige omkostninger også bliver ukendte, siger sig selv. For det er klart, at det ikke bare er et antal tusind kroner pr. etablering, det er også afledte

udgiftskrav, som uvægerligt vil komme på social- og sundhedsområdet, inden for undervisningssektoren, på plejehjemsområdet – her har vi for nylig set, at der opstår meget betydelige problemer på længere sigt – til boligbyggeri, til tolkebistand, til kriminalitetsbekæmpelse, kriminalforsorg osv. Dette gælder i et vist omfang for de flygtninge, der er her midlertidigt, men selvfølgelig også i et betydeligt omfang for de flygtninge, der ikke måtte vende tilbage til det hjemsted, de kommer fra.

Det er altså et område med utrolig mange spørgsmålstejn og meget få svar, og i modsætning til den uklarhed, der er på området, vil dette forslag, hvis det vedtages, betyde, at de kommunalbestyrelser, der vælges den 16. november i år, kan lægge deres budgetter i de kommende år ud fra kendte forudsætninger i stedet for ukendte, både hvad angår antallet af eksisterende barakbyer og ud fra en forudsætning om, at der sker en nedtagning af de eksisterende. Derfor må man opfatte – og det håber jeg at man vil gøre – de to første led af forslaget som en stærkt tiltrængt håndsrækning til kommunerne, fordi kommunerne, som det er i dag, må regne med en eksplosiv udvikling i udgifterne på flygtningeområdet, hvis ikke der gribes ind.

Det sidste led i forslaget drejer sig om, at bevillinger til flygtningebyer m.v. skal bruges i nærområderne. Det er meget ofte påvist, at denne form for hjælp er den mest effektive og bedste. Jeg kan her slutte med at henvise til nogle oplysninger, som Dansk Røde Kors' projektleder, Jørgen Christensen, fremførte i Berlingske Tidende den 21. maj. Han påviste, at der i flygtningelandsbyer i regionen i nærheden af de jugoslaviske områder kun er behov for én ansat for hver 200 flygtninge, mens vi her i landet bruger én ansat for hver 10 flygtninge. Ydermere er udgiften ved oprettelsen tre gange så høj pr. sengeplads her i landet, som den er i områderne omkring Kroatien.

Så reelt er der ingen væsentlige argumenter for at fortsætte oprettelsen af barakbyer. Man løber en meget stor risiko for, at der opstår ghettoer med mange forskellige tungemål, mange forskellige religioner og kulturer samlet, ghettoer med inaktive mennesker. Det er en ulykkelig udvikling for kommunerne, for deres indbyggere, for kommunalpolitikerne og også for flygtningene. Fremskridtspartiets for-

[Steffen Kjærulff-Schmidt]

slag vil hjælpe meget, hvis det kan vedtages, og vi opfordrer politikerne til at bruge sommerferien til at lytte til befolkningen i dette anliggende.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg overrasker næppe nogen ved at sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte dette forslag fra Fremskridtspartiet.

Fremskridtspartiets ordfører brugte netop nogen tid på at beskrive et ukendt antal mennesker, et ukendt antal huse i en ukendt tid osv. Fremtiden er i det hele taget ukendt, og vi gør ikke fremtiden kendt ved at give tilslutning til, at der stoppes for oprettelsen af flygtningelandsbyer, eller at de, der er der, nedrives. Krigen i Jugoslavien standser ikke, blot fordi vi tror, vi kan zappe os væk fra den her i Danmark. Den virkelighed, der betyder krig i Europa, og at Danmark har forpligtelser, kan vi ikke zappe os væk fra ved f.eks. at nedrive flygtningebyerne.

Vi er meget glade for den positive ånd, der har bredt sig i kommunerne, og at man har sagt ja til at bygge flygtningebyer og til at modtage flygtninge. Det er den måde, det skal fungere på, og det har vi ikke noget ønske om at ændre.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg skal forsøge at samle lidt op med hensyn til, hvad der er sket under debatten.

Til ministeren kan jeg jo ikke have mange ord af den gode grund, at ministeren faktisk vendte tommelfingeren nedad til forslaget og ikke havde nogen kommentarer. Den socialdemokratiske ordfører havde som sin partikollega indenrigsministeren valgt at holde en meget lav profil. Jeg synes, det er lidt beskæmmende for demokratiet, at et så stort parti som Socialdemokratiet ikke har nogen konkrete bud på det, vi har skitseret i vores beslutningsforslag.

Beslutningsforslaget er bl.a. fremsat med tanke på det kommunale valg, vi står over for den 16. november 1993, og hvor vi i Fremskridtspartiet synes, det er forkert, hvis de nuværende kommunalbestyrelser i for høj grad binder kommende kommunalbestyrelser til at gå ind i etablering af nye barakbyer. Det var såmænd et af vores hovedbud, således at de kommunalbestyrelser, der vælges den 16. november i alle landets kommuner – og der vil komme ret mange nye kommunalbestyrelser,

for det er jo kendt, at der vil blive en stor udskiftning – kunne stå friere med hensyn til at vælge, om de nu vil have barakbyer i deres kommuner.

Men o.k., Socialdemokraterne må jo selv om, hvad de siger her fra talerstolen, og hvis de føler, at de taler deres vælgeres sag ved ikke at sige noget, synes jeg også, at det kan være ganske udmærket.

Så vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller, at jeg synes, der blev brugt rigtig mange ord, men jeg synes egentlig, indholdet var ret fattigt. Når hr. Helge Adam Møller siger, at det er for fir-kantet med intet byggeri, kunne jeg da godt tænke mig at spørge hr. Helge Adam Møller: Vil det sige, at hr. Helge Adam Møller ligesom Fremskridtspartiet er bekymret for den udvikling, der foregår i Danmark med opførelse af alle disse mange barakbyer? Det er, som om Det Konservative Folkeparti står med et ben i begge lejre. Når man taler ude i landet, taler man med næsten samme ildhu som Fremskridtspartiet imod de farer, der mere eller mindre lurer på grund af de enormt mange mennesker, der i øjeblikket kommer ind i Danmark. Men når man står her på Folketingets talerstol, vil man gerne stå sig godt bl.a. med regeringen ved at have en meget positiv holdning.

Med hensyn til den positive holdning skal der ikke herske nogen tvivl om, at Fremskridtspartiet også føler et medansvar og også gerne vil tage et medansvar for de mennesker, der er ude i en ulykkelig situation. Det eneste, vi beder om i dette beslutningsforslag, er, at vi i meget højere grad hjælper folk i nød, f.eks. i det tidligere Jugoslavien, i det samfund, de lever i, ved at flytte dem til nogle egne af det tidligere Jugoslavien, hvor der er fred og ro og forhåbentlig ingen fare. Derfor går forslaget også ud på, at de byer, som vi vil have brudt ned i løbet af halvandet til to år, tages ned og stilles op i Jugoslavien.

Indenrigsministeren har netop aflagt et besøg i det tidligere Jugoslavien, og i den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at få indenrigsministeren til her fra talerstolen i hvert fald at svare på, om der var ledig hotelkapacitet, som kunne bruges til disse mennesker, der er ude i en ulykkelig situation. Fremskridtspartiet har tidligere fremsat forslag herom i Folketinget, som indenrigsministeren dengang flot fej-

[Poul Nødgaard]

de til side for så et par måneder senere at tage til det tidligere Jugoslavien og faktisk gå ind i seriøse overvejelser om de ting, som Fremskridtspartiet netop havde stillet forslag om. Men det får vi formentlig nok et eller andet at høre om.

Fru Birthe Rønn Hornbech siger, at Venstre siger ja til de nødvendige bevillinger. Jamen hvad er de nødvendige bevillinger? Det kan jo være hvad som helst, og vi kan jo ikke komme uden om, at der kun er ét sted, de skal hentes, og det er i de offentlige kasser. I den forbindelse synes jeg, det er værd at notere sig, så det kommer tydeligt frem, at når man spørger om udgifterne for Danmark og de danske skatteydere på hele flygtningeområdet, kan der faktisk ikke gives noget entydigt svar. Noget afholdes af staten, noget af kommunerne og noget af amtskommunerne, og disse tre offentlige myndigheds regnskaber er så indfiltrerede i hinanden, at hvis man spørger om de helt specifikke tal, er der faktisk ingen oplysninger at hente, i hvert fald ikke noget, som er 100 pct. skudsikkert.

Med hensyn til personaleforbruget, som vores ordfører, hr. Steffen Kjærulff-Schmidt, også var inde på, vil jeg godt gøre lidt ud af det her i de afsluttende bemærkninger. Vi synes i Fremskridtspartiet, at det er lidt underligt, at både de barakbyer, der skal bygges, og de eksisterende flygtningecentre har et så stort personaleforbrug, som tilfældet er. Vi har fået oplyst, at der er én ansat for hver tiende flygtning, og man kunne måske godt stille sig selv det spørgsmål, om ikke beboerne i disse barakbyer i meget højere grad selv kunne yde en indsats, så man kunne mindske personaleforbruget.

Så vil jeg i øvrigt lige gøre opmærksom på, at vi jo netop for nylig behandlede et lovforslag fra indenrigsministeren her i Folketinget. Dette forslag giver kommunerne mulighed for at opkøbe ejendomme, villager og lign., og jeg synes, det er et meget udansk forslag, fordi det rent faktisk betyder, at de, der kommer ind i Danmark, stilles betydelig bedre end de, der allerede bor her. Lovforslaget var godt nok udarbejdet således, at man selvfølgelig også kunne købe et hus til en dansk familie, men det har man selvfølgelig kun skrevet for at få et alibi for at fremsætte det. Det er helt klart møntet på, at kommunerne rask væk skal kunne købe op til flygtningefamilier, og vi synes, det er at

gå langt over strengen, når et sådant forslag ikke tidligere har været gældende for danske familier.

Så vil jeg lige sige til allersidst, at med hensyn til befolkningen – som jo er topinvolveret i det, vi taler om i dag, og også er det i hele vores flygtninge- og udlændingepolitik – må jeg specielt gøre regeringen opmærksom på, at jeg tror, at rigtig mange i den danske befolkning er dybt bekymrede over den indvandring, der finder sted i øjeblikket. Jeg vil også gerne spørge indenrigsministeren – så kunne det være, jeg kunne få et par ord ud af hende – vedrørende den opstramning af flygtningelovgivningen, der specielt er sket i Tyskland, men også i Frankrig: Frygter ministeren ikke, at når denne lovgivning kommer til at fungere i praksis, vil det resultere i en yderligere voldsom indvandring i Danmark? Og hvad vil regeringen foretage sig for at dæmme op for, at Danmark bliver fuldstændig – undskyld jeg siger det – kulturelt skævvredet? Det er faktisk det, vi er på vej til.

Hr. Steffen Kjærulff-Schmidt kom med nogle ganske udmærkede eksempler på de mange forskellige befolkningsgrupper, der kommer ind i Danmark, og hvis kultur og livsopfattelse ligger meget, meget langt fra den danske. Jeg kan ikke lide at bruge udtrykket, men jeg gør det alligevel, for jeg tror, at vi i løbet af ganske få år kan komme ud for nogle sammenstød, som bestemt hverken vi her i Folketinget eller den danske befolkning vil bryde sig om. Vi ved jo, at når der sker noget, går det somme tider hurtigt; det har vi set for ikke så lang tid siden, og Fremskridtspartiet vil i hvert fald gøre alt, hvad vi kan, for at bremse op på alle mulige måder, mens tid er.

Så jeg vil slutte med at sige, at jeg kan jo ikke takke nogen, fordi alle vender tommelfingrene nedad, selv Venstre og De Konservative, der jo har meget travlt med at indtage en holdning over for deres vælgere, efter at de er kommet i opposition. Men jeg må desværre sige, at når de står her på Christiansborg, indtager de nøjagtig samme holdning som altid, nemlig bare at lade det hele køre derudad!

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hr. Steffen Kjærulff-Schmidt sagde en ting, som jeg ikke forstår, nemlig at kommunerne skal have mulighed for at kunne lægge budget-

[Indenrigsministeren]

ter på flygtningeområdet ud fra kendte forudsætninger, først og fremmest når der var tale om jugoslaviske asylansøgere. Og når jeg ikke forstår det, skyldes det, at det jo er en ren statslig udgift; det koster ikke kommunerne én eneste krone at modtage beboerne i flygtningelandsbyerne.

Og hvis vi endelig skal snakke økonomi, vil jeg tillade mig at sige: Tværtimod! For det første bliver der skabt mere beskæftigelse, og for det andet bliver der skabt større omsætning i lokalsamfundene. Det har overhovedet aldrig været regeringens argumenter for, at vi skulle starte dette projekt, men det er dog en kendsgerning, at sådan forholder det sig. Så jeg vil tillade mig at sige, at det var en meget falsk form for argumentation, der lå i hr. Steffen Kjærulff-Schmidts indlæg.

Så hørte vi også endnu en gang synspunktet om, at det er bedre at hjælpe i nærområderne, og jeg skal nok en gang bekræfte, at det mener regeringen også. Det er regeringens politik, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe så tæt på krigsområderne som muligt, men jeg vil tillade mig at understrege den banalitet, at det kræver medvirken fra det pågældende land. Det er ikke sådan, at Danmark bare kan beslutte at oprette yderligere flygtningelejre i Kroatien, hvor vi har nogle stykker i forvejen, eller for den sags skyld i Polen eller Ungarn. Det er noget, der kræver tilladelse og medvirken fra de pågældende landes regeringer, og derfor er det ikke bare noget, man kan gøre uden videre.

Hr. Steffen Kjærulff-Schmidt sagde også, at han syntes, at Det Konservative Folkeparti stod med et ben i hver lejr, og det synspunkt kan jeg til gengæld godt tilslutte mig et stykke hen ad vejen. Sandheden om flygtningelandsbyprojektet er jo, at det blev sat i gang under den tidligere regering, og dengang var der ikke tale om de 7.000 pladser, som nu er sat i ordre, men om et projekt med 14.000 pladser. Jeg tror godt, det kan ende med de 14.000, men vi har altså ment i den nuværende regering, at vi ikke skulle binde os for det hele i én omgang, og derfor startede vi med halvdelen. Til gengæld lå der formentlig en realistisk vurdering bag den tidligere regerings gæt, og der blev jo også gjort opmærksom på i licitationsmaterialet, at det skulle være op til 14.000 pladser. Det kan godt vise sig, at det var et meget realistisk gæt,

men det kan vi vende tilbage til, når situationen opstår.

Så vil jeg godt opponere imod påstanden om, at regeringen eller jeg selv blot uden videre fejede tankegangen om at leje hotelværelser i Kroatien til side. Det har jeg ikke på noget tidspunkt gjort, men jeg har sat spørgsmålstegn – og med rette – ved, om det var muligt, og det er ikke det samme som at feje tankegangen til side. Da jeg var på besøg i Kroatien, drøftede vi det indgående med de relevante ministre og fik det svar, der altså bekræftede den fornemmelse, som vi havde i forvejen, at det ikke er muligt. Og hvorfor er det så ikke det? Jo, 95 pct. af hotelværelserne i det sydlige Kroatien bliver i forvejen anvendt til flygtninge, og resten af området ønsker man simpelt hen at bevare som frit område til turister. Det er ikke det samme som at feje et forslag til side, det er et spørgsmål om at forholde sig til virkeligheden i stedet for at blive ved og ved med at gentage nogle ting, som man godt ved ikke kan lade sig gøre. Og det har altså været baggrunden for regeringens reaktionsmønster.

Det var vist svar på hovedparten af de konkrete spørgsmål, der blev stillet, og jeg skal derudover blot tilføje et svar om personaleforbruget, som ordføreren for forslagsstillerne spurgte om til allersidst, altså personaleforbruget i de danske centre i forhold til personaleforbruget i f.eks. Kroatien. Det er rigtigt, at der er et væsentlig større personaleforbrug på de danske centre, men det skyldes et ønske om at give beboerne så mange tilbud som muligt, fordi de kommer til et fremmed land. På selve stedet vil folk jo ikke blive revet ud af deres kulturelle sammenhæng, så her er det ikke lige så nødvendigt.

Men jeg vil gerne bekræfte, at det er regeringens ønske, at de nye centre skal bygge på anvendelsen af flygtningenes egne kræfter i så høj grad, som det overhovedet er muligt. De skal involveres i alle tænkelige gøremål og ikke blot foretage deres egen madlavning, men f.eks. også udføre småreparationer på centrene, beskæftige sig med haveyrkning eller måske ligefrem med gartnerivirksomhed og ikke mindst med undervisning af børnene. Det er vores ønske, at så mange opgaver som overhovedet muligt skal foregå i flygtningenes eget regi. Og hvorfor nu det? Vores udgangspunkt er først og fremmest et menneskeligt hensyn, for

[Indenrigsministeren]

det er ikke nok, at vi bare giver plads til opbevaring af de mennesker, der er på flugt fra krigen. Vi synes ikke, det er nogen særlig god idé, at de bare skal sidde og rådne op, mens de opholder sig her midlertidigt; vi vil gerne have, at man udnytter deres kræfter.

Det er altså baggrunden for den politik, vi har lagt frem, og jeg forstår, at det er noget, som flere andre partier her i Folketinget også giver deres tilslutning til. Det vil også betyde, at det mønster, der vil tegne sig i fremtiden, i langt højere grad bygger på selvaktivitet, men naturligvis under et overordnet dansk ansvar. Derfor er det et spørgsmål om at finde den fornuftigste samarbejdsform beboerne i flygtningelandsbyerne og asylcentre og det danske personale imellem, men hvis vi får samarbejdsformen til at gå op i en højere enhed, bliver der naturligvis tale om mindre dansk personale. Jeg tror, det vil være til stor gavn – også for flygtningene selv – og det er baggrunden for, at vi synes, det er en rigtig tankegang. Den præger også regeringens handlingsplan, og derfor vil den også i den allernærmeste fremtid begynde at afspejle sig i forbindelse med dagliglivet på centrene.

Helge Adam Møller (KF):

Det var utrolig ubehageligt at høre indledningen til ministerens tale. Jeg vil næsten sige, det er chokerende at se, hvor ubesværet og helt bevidst ministeren kan bøje sandheden.

Jeg finder, det er langt under lavmålet, når ministeren i en debat her i Folketinget kan fremstille det som den pure sandhed, at det var den tidligere regering og den tidligere justitsminister, der af egen fri vilje besluttede, at nu skulle der bygges barakbyer til 14.000 flygtninge. Sandheden var, som jeg beskrev det før, at ministeren gentagne gange under forhandlingerne med repræsentanter for bl.a. Socialdemokratiet forsøgte at få et visumkrav igennem, så der ville komme meget få flygtninge fra Jugoslavien til Danmark. Hvis det var lykkedes, havde der overhovedet ikke været noget behov for at bygge barakbyer, og i stedet ville man kunne koncentrere al hjælpen i nærområdet; det er sandheden. Men flertallet ville ikke være med, og derfor blev ministeren selvfølgelig nødt til at administrere det, som flertallet ønskede. Dengang havde vi jo en mindretalsregering, det var ikke som i dag, hvor ministeren

desværre er en diktator. Jeg synes, det var rart at få sat tingene på plads.

Jeg synes også, det er utroligt, at ministeren kan sige, at barakbyer og asylcentre ikke koster kommunernes indbyggere én eneste krone. Jo, det gør det da, det koster dem masser af kroner. De betaler jo også statskat, og derfor er de selvfølgelig med til at betale alle udgifterne over deres skattebillet. Det er der selvfølgelig ikke noget galt i, hvis pengene gik til et fornuftigt formål, og hvis vi hjalp de flest mulige mennesker; men vi ved altså, at en stor del af dem, der kommer her til landet, ikke har akut behov for hjælp, og at vi kunne hjælpe et langt større antal ved at hjælpe i nærområdet. Det er en direkte asocial og usocial politik, som flygtningeministeren lægger op til, men det kan hun jo diktere; hun har flertallet bag sig.

Så spørger hr. Poul Nødgaard Det Konservative Folkeparti direkte om en enkelt ting, nemlig om det ikke bekymrer os med disse mange barakbyer. Jo, det bekymrer os. Vi finder det helt urimeligt at plastre Danmark til med barakbyer, især når det store flertal fra Bosnien-Hercegovina, som skal bo i disse barakbyer og bor i dem i øjeblikket, kommer fra områder, hvor der ikke er nogen akut fare. De har været indkvarteret i lejre eller privat i 7-8 måneder i Tyrkiet, Makedonien, Slovenien, Kroatien, Ungarn, Polen, Holland, Sverige og Egypten for bare at nævne nogle lande, og det er da urimeligt at tage dem til Danmark. Men det har et flertal altså besluttet at vi skal.

Og derfor synes jeg, at Fremskridtspartiet ikke skulle rette skytset så meget mod barakbyerne, men mere mod dem, der er årsagen til og har ansvaret for, at det er nødvendigt at bygge barakbyer. Jeg tænker altså på dem, der sørger for, at vi tager de gale mennesker til Danmark – de mennesker, der ikke har akut behov for hjælp – og ikke vil være med til at bruge pengene i nærområdet. Ret dog skytset mod dem, så vi sikrer en socialt ansvarlig politik, hvor de milliarder, vi bruger, hjælper det størst mulige antal mennesker i nød. Det er ikke tilfældet i øjeblikket, men det er ikke vores skyld. Det er regeringens.

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Jeg vil gerne takke ordførerne og indenrigsministeren for deres indlæg. Jeg synes, der var interessante punkter på godt og ondt i ministe-

[Steffen Kjærulff-Schmidt]

rens tale, der var i det mindste et indhold, og ikke mindst synes jeg nok, det var interessant med denne autoritative fastslåelse af, hvem der var arkitekten bag planen om at etablere flygtningelandsbyer i Danmark, nemlig KV-regeringen. Det er i dag slået definitivt fast her fra Folketingets talerstol af indenrigsministeren, og det synes jeg man skal notere sig og huske.

Der var et punkt, hvor jeg synes, ministeren måske var en lille smule på vildspor; jeg tænker på bemærkningen om, at det måtte jo være let for kommunerne at lægge budget, fordi kommunerne ikke har nogen udgifter til flygtningelandsbyerne. Jamen hvordan kan det så være, at den selvsamme minister skriver i bemærkningerne til lovforslag nr. L 333, som drejer sig om en række af disse udgifter, at forslaget ikke skønnes at medføre øgede udgifter, men blot en anden fordeling mellem staten og kommunerne? Der kan fastsættes en betaling fra kommunerne til staten, og lovforslaget giver ministeren en bemyndigelse til at pålægge kommunerne at betale en del af udgifterne.

Skal vi forstå ministerens udtalelse her i dag om, at kommunerne let kan budgettere, fordi der ikke er nogen udgifter, som et tilsagn om, at ministeren ikke vil bruge sin bemyndigelse efter lovforslag nr. L 333? Så synes jeg, det er vigtigt at få det kommunikeret ud til kommunerne, så de har et bindende tilsagn om, at regeringen ikke vil benytte den bemyndigelse.

Jeg vil slutte af med at sige, at det er jo meget trist, at når man befinder sig i en fase, hvor man så småt er ved at forvandle et samfund – jeg har netop set regeringens tal for nylig, og i nogle kommuner er 10-15 pct. af indbyggerne fra tredjelande, i mange andre kommuner mellem 5 og 10 pct. – konsulterer man ikke den viden, som eksisterer overalt i verden og sådan set er uafhængig af tid og sted. Vi har jo mange udsagn fra sociologer, demografer, antropologer, kriminologer og mange andre, og der findes hundredvis – for ikke at sige tusindvis – af videnskabelige værker, som fortæller noget om, hvad der sker, hvis man uanset tid og sted blander mange folkeslag, religioner og etniske grupper sammen på et meget lille, afgrænset geografisk område. Der er ikke ét eneste udsagn eller anerkendt værk, som sandsynliggør, at der kan komme noget godt ud af det.

Jeg vil godt anfægte hr. Helge Adam Møllers påstand om, at regeringen ikke vil være med til at hjælpe i nærområderne. Hvad er det for noget sludder? Det vil regeringen godt, men vi må nøgternt erkende, at det ikke er noget, vi umiddelbart selv kan beslutte; det er noget, vi skal have tilladelse til fra de pågældende lande.

Og så gentager man gang efter gang her i Folketinget påstanden om, at vi jo bare i stedet kan bygge flygtningelejre i f.eks. Kroatien. Ja, det gør vi i forvejen, og vi ønsker at udvide den indsats, men vi kan kun gøre det med de kroatisk myndigheders tilslutning. Og det samme gælder for hjælpeindsatsen i andre lande. Vi kan kun gøre en indsats, hvis de pågældende lande vil være med til det, og regeringen udfolder mange anstrengelser for at få disse samarbejdsmuligheder yderligere udviklet. Derfor hører udtrykket om, at det vil regeringen jo ikke, simpelt hen ikke hjemme i en vederhæftig debat.

Med hensyn til udgifterne til flygtningelandsbyerne forholder det sig sådan, at det er en statslig udgift. Det er ikke noget, kommunerne selv betaler, og i den udstrækning, der er tale om alternative projekter, som kommunerne selv ønsker at stable på benene – altså noget andet end standardprojektet fra Højgaard & Schultz – vil der fra statens side blive overført et beløb til kommunerne, som svarer til prisen for en indkvarteringsplads i standardprojektet. Det er udtryk for et meget klart og velovervejet ønske hos regeringen om – i så høj grad, som det overhovedet er muligt – at imødekomme den måde, man ønsker at gribe tingene an på rent lokalt.

Jeg vil godt sige, at da jeg læste det forslag, der er fremsat af Fremskridtspartiet, sporede jeg en dyb ærgrelse over, at ikke blot kommunerne, men også lokalbefolkningen, rent faktisk tager pænt imod flygtningene. Men sådan er man jo forskelligt skruet sammen rent politisk; Fremskridtspartiet ærgrer sig over det, regeringen glæder sig over det, og jeg håber meget, at den meget positive tendens i retning af et medspil fra lokalsamfundene vil videreudvikles.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Der var ikke noget, regeringen hellere ville

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

[Højle Adam Møller]

end at hjælpe i nærområdet, siger indenrigs- og flygtningeministeren. Nej, det passer ikke, for hvis regeringen virkelig ville det, kunne man også gøre det. FN's flygtningehøjkommissær og hans folk i området skrider efter penge i øjeblikket, og det fremgår jo meget klart af pressen osv., at der er et akut behov.

I øjeblikket anvender vi 2 mia. kr. om året til underhold af de ca. 15.000 jugoslaviske flygtninge, der er i Danmark i dag; der kommer yderligere omkring 1.500 hver måned, og heraf har de 1.350 ikke noget akut behov for hjælp ifølge indenrigsministerens egne tal. Hvis vi i stedet anvendte de 2 mia. kr. til fordel for FN's flygtningehøjkommissær i området, hjalp vi mange, mange flere. Vi kan godt anvende pengene på stedet, hvis vi har vilje til det; men regeringen siger bare en hel bunke og gør intet som helst.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Kim Behnke (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Poul Nødgaard (FP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 320 om ydelse af et statslån på 1,0 mia. kr. til Færøerne tilbage fra Finansudvalget.

(Beslutningsforslag nr. B 104).

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Kim Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 320 om ydelse af et statslån på 1,0 mia. kr. til Færøerne tilbage fra Finansudvalget.

(Beslutningsforslag nr. B 104).

Jeg skal i øvrigt henvise til forslagens tekst og de bemærkninger, som ledsager dette, samt ikke mindst aktstykkets og aftalens tekst.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Uddannelsesudvalget (15/6 93):

Udtræder: Ebba Strange (SF)

Nyt medl.: Aage Frandsen (SF)

Udenrigsudvalget (15/6 93):

Udtræder: Ebba Strange (SF)

Ny stedf.: Birgitte Husmark (SF)

Udtræder: Merethe Due Jensen (KRF)

Nyt medl.: Tove Videbæk (KRF)

Erhvervsudvalget (15/6 93):

Udtræder: Merethe Due Jensen (KRF)

Nyt medl.: Tove Videbæk (KRF)

Kulturudvalget (15/6 93):

Udtræder: Merethe Due Jensen (KRF)

Nyt medl.: Tove Videbæk (KRF)

Det Udenrigspolitiske Nævn (15/6 93):

Udtræder: Merethe Due Jensen (KRF)

Nyt medl.: Tove Videbæk (KRF)

Udvalget vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik (15/6 93):

Udtræder: Merethe Due Jensen (KRF)

Nyt medl.: Tove Videbæk (KRF)

Udtræder: Tom Behnke (FP)

Ny stedf.: Steffen Kjærulff-Schmidt (FP)